DOMSTOLENS DOM

13. marts 1985*

I de forenede sager 296 og 318/82

Kongeriget Nederlandene, ved A. Bos, assisterende juridisk konsulent i udenrigsministeriet, og med valgt adresse i Luxembourg på den nederlandske ambassade, 5, rue C.-M. Spoo (sag 296/82),

og

Leeuwarder Papierwarenfabriek BV, med hjemsted i Leeuwarden (Nederlandene), ved advokaterne B. H. ter Kuile og L. H. Van Lennep, Haag, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat J. Loesch, 2, rue Goethe (sag 318/82),

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent B. van der Esch, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos M. Beschel, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

i sag 318/82 støttet af selskaberne

— **H. A. Hofmans,** vennootschap onder firma (handelsselskab), med hjemsted i Rotterdam,
— **Schiecarton BV** , med hjemsted i Schiedam,
— **Cartonnagefabriek Bakker & Stoffels BV,** med hjemsted i Wormerveer,
— **Industriële Drukkerij Chromos BV,** med hjemsted i Krommenie,
— **Acket Vouwdozen BV,** med hjemsted i Oss,
— **BV Imca Cartónnages,** med hjemsted i Hoogerheide,
— **Cartonnagefabriek D. Miedema BV,** med hjemsted i Utrecht,
— **Hubregtse BV,** med hjemsted i Almelo,
— **Targa BV,** med hjemsted i Hertogenbosch,
— **4P Drukkerij Reclame BV,** med hjemsted i Rotterdam,

* Processprog: Nederlandsk.

alle ti ved advokat T. R. Ottervanger, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat E. Arendt, 34 B, rue Philippe-II,

intervenienter,

vedrørende en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 82/653 af 22. juli 1982 om den nederlandske regerings støtte til en kartonnagevirksomhed (EFT L 277, s. 15),

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene G. Bosco, O. Due og C. Kakouris, dommerne P. Pescatore, T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann og Y. Galmot,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

*

afsagt følgende

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

1 Ved stævninger, indgivet til Domstolens justitskontor henholdsvis den 23. november og den 14. december 1982, har kongeriget Nederlandene (sag 296/82) og anpartsselskabet Leeuwarder Papierwarenfabriek BV (sag 318/82) i medfør af traktatens artikel 173 anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning 82/653 af 22. juli 1982 om den nederlandske regerings støtte til en kartonnagevirksomhed (EFT L 277, s. 15).

* og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 16. januar 1985,

2 Den i beslutningen omtalte virksomhed, der har modtaget støtten, Leeuwarder Papierwarenfabriek BV (herefter benævnt LPF), er placeret i Leeuwarden (Friesland) og fremstiller emballage af karton og papir. Virksomhedens forgænger, aktieselskabet Leeuwarder Papierwarenfabriek NV (herefter benævnt det oprindelige LPF), blev i 1968 overtaget af Papierwarenfabrieken Van Gelder Zonen NV Som følge af moderselskabets økonomiske vanskeligheder indtrådte der i begyndelsen af 1970'erne en betydelig forværring af det oprindelige LPF's driftsresultater. Efter at der i 1977 var gennemført en omstrukturering, blev virksomhedens situation imidlertid forbedret, og i 1979 og 1980 gav den overskud.

3 I 1980 blev det oprindelige LPF's stilling imidlertid på ny forværret, især som følge af de vanskeligheder, der ramte moderselskabet Van Gelder. Efter at det oprindelige LPF i denne anledning havde rettet henvendelse til egnsudviklingsselskabet Noordelijke Ontwikkelingsmaatschappij (herefter benævnt NOM), erklærede dette sig rede til at indskyde kapital i LPF, dog forudsat at virksomheden blev udskilt af Van Gelder-koncernen. NOM er en offentlig institution, hvis kapital er tegnet af de nederlandske myndigheder. Dets formål er at fremme den sociale og økonomiske udbygning af Nederlandenes nordlige områder, bl.a. ved at tilføre virksomhederne risikovillig kapital. De hertil anvendte midler tilvejebringes på kapitalmarkedet på grundlag af statsgaranti og kan kun anvendes i henhold til statens godkendelse.

4 Efter at økonomiministeren havde godkendt NOM's kapitalindskud, blev dette gennemført ved, at der pr. 8. september 1980 blev oprettet et nyt selskab, anpartsselskabet Leeuwarder Papierwarenfabriek BV (LPF), hvis kapital, der udgjorde 12 millioner HFL, blev tegnet og indbetalt af Van Gelder og NOM, hver med halvdelen. Det nye selskab købte virksomheden af Van Gelder mod betaling af 9,4 millioner HFL. Det bemærkes, at der samtidig med kapitalindskuddet blev gennemført en omstrukturering af virksomheden, hvis driftspolitik siden 1979 har været tilrettelagt med henblik på fremstilling af produkter af høj kvalitet (specialprodukter), i hvilken forbindelse virksomheden har nedbragt sin produktionskapacitet og markedsandel, for så vidt angår emballager af karton og papir.

5 Efter anmodning fra Kommissionen tilsendte den nederlandske regering den 5. december 1980 Kommissionen en række oplysninger om den omhandlede foranstaltning, hvorved regeringen anførte, at der efter dens opfattelse ikke var tale om en støtte som omhandlet i traktatens artikel 92, stk. 1. Kommissionen delte ikke denne opfattelse og besluttede derfor at indlede proceduren i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, og den traf som afslutning herpå den omtvistede beslutning.

6 I beslutningen, som den nederlandske regering blev underrettet om den 20. september 1982, fastslås, jfr. artikel 1, at »den støtte til en virksomhed inden for kartonnageindustrien, som er ydet af den nederlandske regering, der har underrettet Kommissionen herom ved telex af 5. december 1980, ... i henhold til EØF-traktatens artikel 92, stk. 3, [er] uforenelig med fællesmarkedet« . I henhold til artikel 2 »[underretter] kongeriget Nederlandene ... inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om de foranstaltninger, det har truffet for at hindre, at den ydede støtte også fremtidigt virker fordrejende på konkurrencevilkårene, navnlig i forhold til de øvrige medlemsstaters virksomheder«.

7 Som begrundelse for beslutningen anfører Kommissionen i præambelen, at i forbindelse med proceduren i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, som Kommissionen indledte efter sin henvendelse til den nederlandske regering, »meddelte to medlemsstaters regeringer Kommissionen, at de ligesom sidstnævnte måtte tage afstand fra den nederlandske støtteforanstaltning på grund af dennes indvirkning på konkurrencen inden for Fællesskabet« (betragtning 5); endvidere anføres det, at ved klager indgivet af to faglige organisationer inden for den pågældende industri »påvises de konkurrencefordrejninger, som den nederlandske støtte medfører« (betragtning 6). Denne støtte kan efter Kommissionens opfattelse »i det foreliggende tilfælde... påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne og fordreje eller true med at fordreje konkurrencevilkårene som omhandlet i EØF-traktatens artikel 92, stk. 1, ved at begunstige den pågældende virksomhed eller dens produktion« (betragtning 7).

8 Det anføres videre i beslutningens præambel, at »forbudet mod de i EØF-traktatens artikel 92, stk. 1, anførte støtteforanstaltninger gælder for kapitalindskud både fra centraladministrationen og fra lokale myndigheder eller andre offentlige instanser, som henhører under statens kompetence« (betragtning 8). Vedrørende det konkrete tilfælde anføres det, at »den finansielle struktur i virksomheden, som havde et påtrængende reinvesteringsbehov, samt overkapaciteten inden for kartonnageindustrien var to ulemper, som gjorde det ret utænkeligt, at virksomheden på de private kapitalmarkeder skulle kunne finde den kapital, der var nødvendig for at gøre den bæredygtig« (betragtning 9), samt at »situationen på det pågældende marked gør, at det ikke med rimelighed kan forventes, at en virksomhed, som for at overleve straks må gennemføre en omfattende omstrukturering, kan oparbejde en cash-flow, som er tilstrækkelig til finansiering af de nødvendige reinvesteringer, heller ikke selv om virksomheden modtager den påtænkte støtte« (betragtning 10).

9 For så vidt angår de i traktatens artikel 92, stk. 3, hjemlede undtagelser, anfører Kommissionen, at herved »fremhæves de mål, der skal forfølges i Fællesskabets interesse og ikke blot i støttemodtagerens interesse; disse undtagelser skal fortolkes meget snævert... og de gælder navnlig kun i tilfælde, hvor Kommissionen kan påvise, at uden... støtteforanstaltningerne vil markedskræfterne ikke være nok til at få de støttemodtagende virksomheder til at disponere således, at det kan bidrage til opnåelsen af et af de mål, som undtagelserne tager sigte på« (betragtning 11). Ifølge Kommissionen finder undtagelsesbestemmelsen ikke anvendelse i det foreliggende tilfælde, fordi »den nederlandske regering... ikke [har] kunnet give og Kommissionen... ikke [har] kunnet finde forhold, som berettiger til at hævde, at den pågældende støtte opfylder de nødvendige betingelser for at blive omfattet af en af de i EØF-traktatens artikel 92, stk. 3, omhandlede undtagelsesbestemmelser« (betragtning 15).

10 Idet den nederlandske regering og LPF er af den opfattelse, at den omtvistede beslutning er truffet i strid med materielle og processuelle fællesskabsbestemmelser, har de anlagt nærværende annullationssøgsmål.

11 Ved kendelse af 18. maj 1983 har Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 93 tilladt følgende selskaber at intervenere i sag 318/82 (Leeuwarder Papierwarenfabriek BV mod Kommissionen) til støtte for Kommissionens påstande: handelsselskabet H. A. Hofmans, Rotterdam, Schiecarton BV, Schiedam, Cartonnagefabriek Bakker & Stoffels BV, Wormerveer, Industriële Drukkerij Chromos BV, Krommenie, Acket Vouwdozen BV, Oss, BV Imca Cartonnages, Hoogerheide, Cartonnagefabriek D. Miedema BV, Utrecht, Hubregtse BV, Almelo, Targa BV, Hertogenbosch, samt 4P Drukkerij Reclame BV, Rotterdam.

12 Ved kendelse af 4. juli 1984 har Domstolen forenet sagerne med henblik på fælles forhandling og afgørelse, jfr. procesreglementets artikel 43.

13 Kommissionen har ikke bestridt, at sagerne kan fremmes til afgørelse i realiteten. Uanset at den omtvistede beslutning alene er rettet til kongeriget Nederlandene, sagsøger i sag 296/82, er LPF, der er sagsøger i sag 318/82, umiddelbart og individuelt berørt af beslutningen i sin egenskab af modtager af den omhandlede støtte, jfr. herved traktatens artikel 173, stk. 2.

14 Til støtte for påstanden om annullation af den omtvistede beslutning har sagsøgerne — ud over en række argumenter vedrørende gennemførelsen af den administrative procedure, der førte til vedtagelsen af beslutningen — anført to anbringender. For det første har de anført, at Kommissionen med urette har anset NOM's kapitalindskud i LPF for en statslig støtteforanstaltning som omhandlet i traktatens artikel 92, stk. 1, subsidiært, at Kommissionen med urette har afvist at anvende en af undtagelserne i den nævnte bestemmelses stk. 3. For det andet foreholder de Kommissionen, at den i strid med traktatens artikel 190 ikke har anført en tilstrækkelig begrundelse for beslutningen, dels for så vidt angår den antagelse, at betingelserne i artikel 92, stk. 1, er opfyldt, dels for så vidt angår afvisningen af at anvende bestemmelsens stk. 3. Der skal i første række tages stilling til anbringendet om utilstrækkelig begrundelse.

Utilstrækkelig begrundelse

15 Den nederlandske regering har i denne forbindelse anført, at Kommissionen har undladt at angive de faktiske omstændigheder og betragtninger, den har lagt til grund for sin antagelse af, at der foreligger en støtte, der er uforenelig med fællesmarkedet, fordi den påvirker samhandelen og fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene. Betragtningerne til beslutningen indeholder nemlig ingen nærmere beskrivelse af markedssituationen, der tværtimod viser, at LPF er en sund virksomhed med udsigt til en rentabel drift i fremtiden. Kommissionen har endvidere ikke ret, når den har anført, at den nederlandske regering ikke har kunnet anføre forhold, som underbygger den opfattelse, at den pågældende støtte opfylder de nødvendige betingelser for at blive omfattet af en af undtagelsesbestemmelserne i traktatens artikel 92, stk. 3. Endelig angiver beslutningen heller ikke, på hvilken måde, efter hvilke retningslinjer og inden for hvilken frist den nederlandske regering skal opfylde forpligtelsen til at »hindre«, at den ydede støtte også fremtidigt virker fordrejende på konkurrencevilkårene«, som foreskrevet i beslutningens artikel 2.

16 LPF har anført, at beslutningen er utilstrækkeligt begrundet, eftersom det ikke fremgår, at Kommissionen havde fornødent kendskab til markedet eller kendskab til virksomhedens produktudvalg og fremtidsperspektiver. Efter LPF's opfattelse er det navnlig forkert at se virksomhedens overlevelseschancer i lyset af den hævdede overkapacitet inden for den pågældende industri, da det tværtimod fremgår af oplysningerne om virksomhedens cash-flow, at der er tale om en sund virksomhed med muligheder i fremtiden.

17 Kommissionen har heroverfor anført, at beslutningens begrundelse opfylder kravene i traktatens artikel 190. For så vidt angår traktatens artikel 92, stk. 1, er beslutningen baseret på det principielle udgangspunkt, at statslige indskud uanset deres nærmere udformning kan udgøre en støtte, og beslutningen indeholder videre en gennemgang af de momenter, der indgår i vurderingen af LPF's økonomiske soliditet, nemlig virksomhedens finansielle struktur, dens påtrængende reinvesteringsbehov samt overkapaciteten inden for den pågældende industri. Det fremgår af gennemgangen, at de offentlige myndigheders kapitalindskud i det pågældende tilfælde er sket på vilkår, som ville være uacceptable for en privat investor, der motiveres af markedsmæssige hensyn. Med hensyn til artikel 92, stk. 3, fremgår det af betragtningerne, at det påhviler den medlemsstat, der ønsker at yde en støtte, at påvise de omstændigheder, på grundlag af hvilke den pågældende støtte kan antages at have gavnlige virkninger for fællesmarkedet.

18 Kommissionen har dernæst anført, at traktatens artikel 190 skal sammenholdes med den tjenstlige tavshedspligt, der foreskrives i traktatens 214 med hensyn til konkrete forhold vedrørende de berørte virksomheder og sektorer. Endelig har Kommissionen anført, at indholdet af beslutningens artikel 2 fremgår af selve bestemmelsens ordlyd, idet bestemmelsen, samtidig med at overlade den nederlandske stat et vist skøn med hensyn til valget af egnede midler pålægger staten at hindre de skadelige virkninger for de konkurrerende virksomheder, der skyldes, at den kritiserede støtte kunstigt forøger LPF's produktionskapacitet.

19 Det bemærkes, at ifølge Domstolens faste praksis skal begrundelsen for en beslutning, der indeholder et klagepunkt, gøre det muligt for Domstolen at udøve en legalitetskontrol samt indeholde de oplysninger, der er nødvendige for at den berørte kan vide, om beslutningen hviler på fornødent grundlag. Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater — samt andre der i henhold til traktatens artikel 173, stk. 2, må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten — kan have i begrundelsen.

20 Hvad for det første angår spørgsmålet, om der foreligger en statslig støtte som omhandlet i traktatens artikel 92, stk. 1, bemærkes, at det fremgår af betragtningerne til beslutningen, at Kommissionen har lagt den opfattelse til grund, at

forbudet mod sådanne støtteforanstaltninger også kan gælde for kapitalindskud fra offentlige instanser, som henhører under statens kompetence (betragtning 8). Det er i den foreliggende sag antaget, at det omtvistede kapitalindskud udgør en støtte henset til, at der ikke forelå finansieringsmuligheder på det private kapitalmarked, hvilket er begrundet med tre forhold, nemlig virksomhedens finansielle struktur, dens påtrængende reinvesteringsbehov samt overkapaciteten inden for kartonnageindustrien, hvilke forhold efter Kommissionens opfattelse gjorde det lidet sandsynligt, at virksomheden på de private kapitalmarkeder skulle kunne finde den kapital, der er nødvendig for at gøre den bæredygtig (betragtning 9).

21 Det bemærkes, at den anførte begrundelse opfylder kravene i traktatens artikel 190, idet den gør det muligt for Domstolen at udøve sin kontrol og for de berørte at give deres opfattelse tilkende vedrørende rigtigheden og relevansen af de anførte omstændigheder.

22 Derimod indeholder beslutningen ingen begrundelse for den opfattelse, der hævdes med hensyn til de øvrige kriterier i traktatens artikel 92, stk. 1, dvs. for Kommissionens antagelse, hvorefter den omhandlede støtte påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne og fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner.

23 Det bemærkes herved, at det i betragtningerne til beslutningen anføres, at to medlemsstaters regeringer samt to faglige organisationer inden for den berørte industri har taget afstand fra den nederlandske regerings foranstaltning under henvisning til de fordrejninger af konkurrencen, beslutningen angiveligt medfører (betragtningerne 5 og 6); herefter gengiver Kommissionen slet og ret indholdet af traktatens artikel 92, stk. 1, (betragtning 7) uden at anføre nogen som helst oplysninger om faktum.

24 Selv om det i visse tilfælde kan fremgå af selve de omstændigheder, hvorunder støtten ydes, at den kan påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne og fordreje eller true med at fordreje konkurrencevilkårene, påhviler det i det mindste Kommissionen at angive disse omstændigheder i beslutningens begrundelse. I det foreliggende tilfælde undlod Kommissionen dette, idet den omtvistede beslutning ikke indeholder den mindste angivelse vedrørende situationen på det omhandlede marked, LPF's markedsandel, handelen med de pågældende produkter mellem medlemsstaterne eller om virksomhedens eksport.

25 Hertil kommer, at det ikke er fyldestgørende begrundet, hvorfor undtagelsesbestemmelserne i traktatens artikel 92, stk. 3, ikke kan finde anvendelse. Det anføres i så henseende i beslutningens begrundelse, at det ikke er godtgjort, at betingelserne for at anvende en af disse undtagelser er opfyldt (betragtning 15). Selv om dette standpunkt, for så vidt angår de undtagelser, der anføres i den nævnte bestemmelses litra a) og litra b), har solid støtte i de faktiske forhold (betragtningerne 16 og 17), gælder dette ikke med hensyn til undtagelsen i litra c), eftersom det ikke fremgår af beslutningens begrundelse, at Kommissionen i så henseende har taget stilling til alle de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, der eventuelt kunne have ført til at anvende den nævnte undtagelsesbestemmelse.

26 Det anføres nemlig alene i den omtvistede beslutning, dels at »... den nederlandske støtte ikke [frembyder] de karakteristika, som er nødvendige for at fremme udviklingen af visse økonomiske regioner som fastsat i undtagelsesbestemmelsen« (betragtning 16 in fine), dels, at »det på baggrund af udviklingen inden for kartonnageindustrien [må] konkluderes, at det ikke forekommer at være i den fælles interesse at opretholde produktionskapaciteten ved hjælp af statsstøtte«, og: »fremtidsudsigterne for kartonnageindustrien [giver endvidere] ikke grund til at antage, at den påtænkte støtte ikke vil ændre samhandelen på en måde, der strider mod den fælles interesse« (betragtning 18). Det anføres imidlertid intetsteds i beslutningen, at Kommissionen har taget hensyn til det væsentlige forhold, som eventuelt kan begrunde en anden bedømmelse, nemlig at der samtidig med ydelsen af den omhandlede støtte foretoges en omstrukturering af den støttemodtagende virksomhed, hvorefter denne har omlagt sin produktion i retning af produkter af høj kvalitet, hvilket har ført til en indskrænkning af dens produktionskapacitet og markedsandel.

27 De påviste mangler ved begrundelsen kan heller ikke, modsat det af Kommissionen anførte, forsvares under henvisning til den tavshedspligt, der er foreskrevet i traktatens artikel 214 med hensyn til tjenestehemmeligheder, i det foreliggende tilfælde navnlig med hensyn til den pågældende virksomheds forretningshemmeligheder. Bortset fra, at en række af de relevante oplysninger, navnlig vedrørende markedsstrukturen, klart ikke er af den fortrolige art, der kræves for at være omfattet af tavshedspligten, bemærkes, at tavshedspligten ikke kan fortolkes så vidt, at begrundelseskravet som følge heraf bliver uden indhold, i strid med den ret til kontradiktion der tilkommer medlemsstaterne og de berørte erhvervsdrivende.

28 Det bemærkes endvidere, at eftersom der er tale om en individuel beslutning, hvis ikrafttræden ikke forudsætter offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, jfr. traktatens artikel 191, kunne Kommissionen have undladt at offentliggøre de oplysninger, den anså for omfattet af forretningshemmeligheden, således som det for øvrigt er fastslået i artikel 21, stk. 2, i forordning nr. 17 af 6. februar 1962 (EFT 1959-1962, s. 81) vedrørende beslutninger truffet i henhold til traktatens artikler 85 og 86.

29 Det var i det konkrete tilfælde så meget vigtigere, at Kommissionen efterkom kravet om begrundelse, fordi kongeriget Nederlandene i henhold til beslutningens artikel 2 skal træffe foranstaltninger »for at hindre, at den ydede støtte også fremtidigt virker fordrejende på konkurrencevilkårene, navnlig i forhold til de øvrige medlemsstaters virksomheder«, samt fordi indholdet og rækkevidden af det nævnte krav skal fastlægges i lyset af de faktiske og retlige forhold, der ligger til grund for Kommissionens antagelse af, at der forelå sådanne virkninger. Det bemærkes endvidere, at eftersom Kommissionen valgte den førnævnte formulering netop i det øjemed at overlade den nederlandske regering et vist skøn i forbindelse med afgørelsen af, hvilke foranstaltninger der skulle træffes for at bringe det konstaterede retsstridige forhold til ophør, påhvilede det Kommissionen at give regeringen sådanne oplysninger, at den på grundlag heraf kunne fastslå, hvilke foranstaltninger der kunne komme på tale.

30 Under henvisning til det anførte må det fastslås, at den anfægtede beslutning ikke opfylder begrundelseskravet i henhold til EØF-traktatens artikel 190, og den vil herefter være at annullere på grund af tilsidesættelse af væsentlige formkrav, uden at det er fornødent at tage stilling til de andre anbringender, som sagsøgerne har anført.

Sagens omkostninger

31 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Er der imidlertid flere tabende parter, træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningernes fordeling.

32 Da Kommissionen og intervenienterne har tabt sagen, bør de betale sagens omkostninger. Kommissionen betaler samtlige omkostninger i sag 296/82, mens omkostningerne i sag 318/82 betales af Kommissionen og intervenienterne in solidum.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) **Kommissionens beslutning 82/653 af 22. juli 1982 om den nederlandske regerings støtte til en kartonnagevirksomhed (EFT L 277, s. 15) annulleres.**

2) **Kommissionen og intervenienterne betaler sagens omkostninger. Kommissionen betaler samtlige omkostninger i sag 296/82, mens omkostningerne i sag 318/82 betales af Kommissionen og intervenienterne in solidum.**

Mackenzie Stuart Bosco Due Kakouris

Pescatore Koopmans Everling Bahlmann Galmot

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. marts 1985.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident